

ΟΜΙΛΟΥΝ ΟΙ ΔΙΑΠΡΕΠΕΙΣ ΕΛΛΗΝΕΣ

ΤΟ ΑΞΙΩΜΑ ΤΗΣ ΖΩΗΣ ΤΟΥΣ

Ο κ. Στ. Δάφνης

Τ'ι άπαντά ό κ. Καμπούρογλου. Ή άλήθεια και τό ψέμμα. Τό άξίωμα ή μάλλον τά άξιώματα ή καλύτερα ταχ... υπαξιώματα του ποιητού κ. Μαλακάση. Τί λέγει ό κ. Καφαντάρης. Ή ήθικες άρχές και τό άκρίβιον. Ή άπάντησις του κ. Πλαστήρα. Ο κ. Λάσκαρης ή άκρίβιον. Τί άπαντά ό κ. Βλάχος. Ή... επιφυλάξεις του. Τί λένε οι κ. κ. Χόρν, Δάφνης, Βουτιεριδής και Τέμπρες.

Συνγρίζοιμε και σήμερα την τήσαν ένδιαφερόμεσαν έννοιάν μας, την οποία άρξισαμε από του προηγουμένου φύλλον. Πρόκειται—όπως έξορετε τειά—γιά τό άξίωμα της ζωής των Έξογόντων στην πολιτική, στη φιλολογία, στην καλλιτεχνία, στις επιστήμες Έλλήνων. Ποιά ενότι άξίωμα της ζωής ενός έκάστου; Ποιά ή πίστις του; Ποιά τό ιδανικό του;

Στό προηγουμένο φύλλο έδημοσιεύσαμε τίς άπάντησεις των κ.κ. Στ. Μεραούθη, Στ. Μελά, Λοξιάδη, Γ. Γιακουβίδη, Σ. Σωτήρ, Θ. Συναδινόφ, Θ. Βορέα, Παύλου Νιρβάνα, Θ. Θεομοτολίου κλπ.

Ίδού ή νέες άπαντήσεις. Ουδέτε πρώτος ό γνωστός λόγιος και ιστορικός, ό άγαπητός και σεβαστός μας συγγραφέης κ. Α. ΓΡ. ΚΑΜΠΟΥΡΟΥΛΟΥΣ. Νά ή άπάντησις του στο σχετικό έρώτημα του «Μπουκέτου»:

«Ποιά ενότι τό άξίωμα της ζωής σας;» —Νά μή λέγω ψέμματα, γράφει ό κ. Καμπούρογλου, όταν δέ ή άλήθεια βιάππει, τότε να σιωπάω...»

Ο ποιητής και έκλεκτός συγγραφέης μας κ. ΜΙΑΓ. ΜΑΛΑΚΑΣΗΣ μάς έστειλε την έξής άπάντησι:

—Τό άξίωμά μου;..... Ύπαλληλος στη Βιβλιοθήκη της Βουλής!....

«Δέν έχω δηλαδή κανένα άξίωμα στη ζωή, επειδή κι' ή ίδια ή ζωή, κατά τη γνώμη μου, ενε άνωτέρα και κατωτέρα άξιωμάτων, δέν έχει άξιώματα.

«Δέν αναγνωρίζω κατά συνέπειαν άλλα άξιώματα από τά δημόσια και γι' αυτό σάς άπάντησα και παραπάνω πώς είμαι υπάλληλος. Έργασι και ποιήματα άλλοτε και πεζά, είμαι και πρόεδρος της Δέσσης των Καλλιτεχνών, άλλ' αυτά δέν άποτελούν, νομίζω, άξιώματα, ενε μάλλον... ό π-α-ξ-ι-ώ-μ-α-τ-α, είμαι δηλαδή... ό π-α-ξ-ι-ώ-μ-α-τ-α-κ-ό-ξ-ι-...»

«Τί άλλο να σάς άπαντήσω; Σάς έδωσα μιαν άπάντησι άνευ άξιώσεων. Ύποθέτω πώς ενε άρεκή...»

Ο τέως Πρωθυπουργός και άρχηγός του Κόμματος των Προοδευτικών Φιλελευθέρων κ. ΓΕΩΡΓΙΟΣ ΚΑΦΑΝΤΑΡΗΣ, είχε την καλοσύνη να μάς στείλη την έξής άπάντησι:

—Τείρω όλίγην συμπλήρησι πρός τά «άξιωματα» οισυδήποτε είδους. Μία ένδομηχος πίστις πρός τάς ήθικας άρχάς και ή φιλότιμος προσπάθεια πρός έκκληρώσιν του καθήκοντος ήμισορούν να εξηγήσουν την σταδιοδρομίαν πολλών πολιτικών...»

Ο άρχηγός της Έπαναστάσεως του 22, στρατηγός κ. ΝΙΚ. ΠΑΑΣΤΗΡΑΣ, είχε επίσης την καλοσύνη να μάς στείλη έγγραφός του άξίωμα της ζωής του. Ίδού αυτό:

«Επίστευα πάντοτε ότι την άποτελεσματικότεραν δρασίν εν τη ζωή έπιτυγχάνει εκείνος, ό όποιος εν παντί και πάντοτε παρέχει ενούτον ζωντανόν παράδειγμα. Ένε τουτό τό άριστον μέσον, διά του όποιου δύναται να εξασκήση ροηταίαν, να κατακτήση ψυχάς και να παρασέρη εις άγαθά δημόσιας δράσεις...»

Ο γνωστός θεατικός συγγραφέης και μέλος του Διοικ. Συμβούλου...

—Μέσα στο άπειρο διάστημα άντηχεί τώρα, σαν κελάρωμα νεοφ, ή φωνή μισυάδων άγγέλων: —Άγιος, άγιος, άγιος! Άλληλοία, άλλλοία!...

Μ' ένα παρφόρο κίνημα ό Άάντης Άλιγιάρι έφερε τό ρόδο στά χείλη του.

Κι' αυτή τη στιγμή αισυάθησε να αναβρίξη από μέσα του ή πρώτη συλλημη του θεου ποιημάτος του πού τον άνόρωσε μαρικά πάνω άπ' την άνδράσκηνη άθλιότητα και τόν παρηγόρησε με τό παραπάνω γιά την πληγή της καρδιάς του και γιά την προδοσία της πατρίδας του.

Άλλά την ίδια στιγμή, χωρίς να τόν άντιληφθή ό ποιητής, ένας νέος ζωγράφος πού έτιχε να περνάη από κει και τόν είδε, στάθηκε έκστατικός γιά να άποτυπώσει στην ψυχή του την ύπεροχη είκόνα του έμπνευσμένου ποιητού και να την παραθέσει κατόπι στις έπίκαιρες γενεές των θαυμαστών του.

Ο ζωγράφος αυτός ήταν ό Τζιόττο! Κι' ή είκόνα του Δάντη σφέτα άξίωμα και σήμερα ύπεροχη, άφραστη, άριστογραφική... JAROSLAV VRCHLICKY

Ο κ. Α. Γρ. Καμπούρογλου

λιου του Έθν. Θεάτρου κ. ΝΙΚ. ΛΑΣΚΑΡΗΣ, έκλεκτός και άγαπητός συγγραφέης του «Μπουκέτου», μάς άπήνητη την καίωτη λαοική άπάντησι, στο έρώτημα γιά τό άξίωμα της ζωής του:

—«Ότι εν δικαιοσύνη συλληθήδην πάσα άρεχή εντί...» Ο διεφθαρτής της «Καθημερινής» και πνευματώδης συγγραφέης κ. ΓΕΩΡΓ. ΒΛΑΧΟΣ, άπάντησε στο έρώτημά μας ως έξής:

—Μέ βάζετε εις δύσκολον θέσι. Και σάς όμολογώ ότι ένουσίος μου δέν μπεινω πού. Άν άπάντησω εις τό έρώτημα σας κάπως έλαφρά, θα παρουσιασθώ ως σύγχρονος κύριος φρονών ότι αι άρχαι και οι ήθικοί νόμοι άποτελούν ύποθέσεις έκτός του σφραμού. Άν σάς άπαντήσω σοβαρά και σάς ειπω ότι άρχη μου ενε να κάμνω εις την ζωήν μου από τό έκείνο, θα έκτελώ εις άνόγη τον αυτοδιαφρήμιαν, την όποιαν ούτε έγω θα συγχώρησω εις τόν ενούτον μου, ούτε οι άναγνώστησ σας εις έμέ: Άρχη μου λοιπόν ενε—άφου έπιμένετε—να μήν ενω άνόγησι!...»

Ο ποιητής κ' έκλεκτός συγγραφέης μας κ. ΣΤΕΦ. ΛΑΦΝΗΣ, μάς έδωσε την ακόλουθη άπάντησι:

—Τό πολυτιμότερο πού έχει ό άνθρωπος ενε ή αξιοπρέπεια. Ένε ή ιερή παρακαταθήκη, πού τοούσαι ό Θεός, γιά να τή φέρη λευκή κ' αμόλυνη ως στον τάφο.

—Αυτό ενε τό άξίωμά μου στη Ζωή. Τό ίδιο και στην Τέχνην... Ο θεατικός συγγραφέης κ. ΠΑΝΤΕΛΗΣ ΧΟΡΝ άπάντησε ως έξής στο έρώτημά σας:

—Φίλε μου, άλλαζω ζωές όπως άλλαζω και ρουχα. Δουπόν, καταλαβαίνεις πώς άφου δέν έχω καθωρισμένη ζωή δέν μπορώ ναχω και καθωρισμένο άξίωμα. Τώρα μάλιστα πού τά ρουχα ενε άκριβά, μπορώ να σου πώ πώς με τά ίδια ρουχα έχω ήζει πολλές ζωές. Μ' άλλους λόγους ζω με τη θεατική μου φαντασία και άπρινό τό κίμα να με πηγαίνη ό πού θέλει. Δέν όρίζω έγω τη ζωήν μου, μα τήν όρίζει ή φαντασία μου. Έννοείς λοιπόν πώς τό άξίωμά μου ενε να μήν έχω κανένα άξίωμα!...»

Ο ποιητής κ. ΗΛΙΑΣ ΒΟΥΤΙΕΡΙΑΝΗΣ άπάντησε στο έρώτημά του «Μπουκέτου» διά τών κατωτέρω:

—Φιλοσοφικό άντικείμενο της ζωής ό' όλα της τά καθέκαστα με τό στοχασμό πώς όλα μά μέρα θα τελειώσουν γιά πάντα. Κι' άπ' την άλλη μεριά, δουλειά, δουλειά, δουλειά... Άηλαδή, θέλω να τώ πώσ από παιδί δέν άφησα μέρα να περάση, χωρίς να διαβάσω ή να γράψω...»

Τέλος ό γλύπτης κ. ΜΙΧ. ΤΟΜΠΡΟΣ μάς έστειλε την παρακάτω άπάντησι:

—Δέν έχω κανένα άξίωμα. Τό μόνο πού κατάλαβα ενε ό άνθρωπος μου. Ή θρησκεία και ό πολιτισμός των άρχαίων Έλλήνων με έπεισαν ότι ή καρδιά ενε έργον των άδυνάτων. Ο χαρακτήρ και ή άνταρροφή των γενέων μου ύπάρχει στο άμα μου, και άν έχω κάτι ως άξίωμα πραγματικώς, ενε ότι οι γονεΐς μου έκλιναν υπερέφανοι πρός τόν θάνατον...»

Ο λογογράφος και έκλεκτός συγγραφέης μας κ. ΓΡΗΓ. ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΣ, άπάντησε ως έξής στο έρώτημά του «Μπουκέτου»:

—Τό άξίωμα της ζωής μου; Ίδού: —Δ ε ι ε ρ γ ά ε σ θ α ι ε ω ς ή μ ε ρ α ε σ τ ι σ τ ι. Από τό ρητό του Έδωγελιου έκμα α ξ ι ω μ α της ζωής μου. Όσο ήμουν στη Ζάκυνθο, τό είχα γραμμένο στον τοίχο, άπάνω άπ' τό τραπέζι της εργασίας μου, όπως ό Zola είχε στο μάγουρο του τζακιού του: «Nulla dies sine linea». Και πραγματικώς, εργαζόμουν μόνον την ήμέρα. Άμα έπεφε τό ήλιος, τάνινα όλα κ' έβγαίνα έξω από το νυκτοπούλι. Άλλ' άπ' όπου ήλθα στην Άθήνα, τό ε ξ ι ω μ α μου δέν τό έαναγόμωσα ποθενε, γιати δέν θάταν πού ή κυριολεξία: Στην Άθήνα έφρεπε να εργαζόμαι και ήμέρα και νύχτα. Κι' αυτό κάνω ως σήμερα...»

Ο θεατικός συγγραφέης κ. Ι. ΔΕΛΗΚΑΤΕΡΙΝΗΣ μάς άπάντησε ως έξής:

—Τό άξίωμα της ζωής μου; Ή Τύχη! Μ' άλλους λόγους, ό κ. Δεληκατέρης δέν πιστεύει στ' άξιώματα. Ένε μουλωκτός. «Μαίρα άγει», πού λέει και κάποιο άρχαιο λόγιο.

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: Νέες άπαντήσεις.

Ο κ. Ν. Λάσκαρης (Γελοιογραφία Ν. Καστανίκη)

Ο κ. Α. Γρ. Καμπούρογλου

Ο κ. Π. Νιράνας